

РЕШЕНИЕ

№ 6168

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 11.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6818** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. чл.144, ал.2 от ДОПК, във връзка с чл.9б, чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба от „Петрико“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, чрез управителя П. Б. К., срещу Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) рег. № ДМЛ22-ГР94-106-(5) от 23.12.2022 г. издаден от В. К. Д., действаща в качеството си на орган по приходите на длъжност „старши инспектор“ в отдел “Общински приходи - М.” при дирекция „Общински приходи“ (ДОП), потвърден с Решение № СФД23-РД28-78 от 01.03.2023 г. на директора на ДОП към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община (СО) относно установени публични общински вземания за Данък върху недвижимите имоти (ДНИ) в размер на 559.37 лв. и лихва за забава от 8.08 лв., за местна Такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 2 983.30 лв. и лихва за забава от 42.72 лв., или общо в размер на 3593.47 лв.

В жалбата се изложени съображения за незаконосъобразност на АУЗД поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че имотът е деклариран като паркова площ като основание за освобождаване по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ. Твърди, че съгласно действащ подробен устройствен план (ПУП) предназначението на имота е за ПГО, прилежащ терен към блок 208А и озеленяване на широко обществено ползване, като в нарушение на нормите на ЗУТ, имотът не бил отчужден за тези обществени нужди.

Незначителна част от него била отредена за застрояване, но то не подлежало на реализация с оглед преминаващ през имота магистрален топлопровод на „Топлофикация София“ ЕАД. Визира противоречие с чл.67 от ЗМДТ. С аргумент от дефиницията по пар.1, т.7 от ДР на ЗДМТ поддържа, че процесният поземлен имот не генерира битови отпадъци, поради което не дължи ТБО. Претендира за отмяна на акта.

Ответникът – Директорът на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, оспорва жалбата чрез юрк. В.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство по чл.107, ал.3 от ДОПК е образувано с подаване на искане рег. № ДМЛ22-ГР94- 106 от 22.08.2022 г. от П. Б. К. - управител на „Петрико“ ООД, ЕИК[ЕИК], за издаване на Акт за установяване размера на дължимите местен данък и такса битови отпадъци за 2022 г. за Поземлен имот с идентификатор 68134.4091.172, съставляващ УПИ 1392, кв. № 3 в [населено място], район М., [жк]с площ от 6 161 кв. м.

Имотът е придобит с влязло в сила на 02.06.2022 г. Постановление за възлагане изх. № С220022-091-0000581 от 26.05.2022 г. на П. З. - главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., по из. дело №[ЕИК]/2016г.

Подадена е и декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 14.06.2022 г. от „Петрико“ ООД, ЕИК[ЕИК], с която се декларира поземлен имот - Земя, находящ се в [населено място], район М., [жк], с идентификатор № 68134.4091, площ от 6 161 кв. м., и декларирана отчетна стойност в размер 596 659.165 лв., за вид на собствеността е посочено: „частна“. Декларирано е основание за освобождаване по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ. Открита е партия № 7213F318910.

Издаден е процесният АУЗД рег. № ДМЛ22-ГР94-106-(5) от 23.12.2022 г. от орган по приходите в отдел „ОП-М.“, с който на дружеството, за периода от 01.07.2022 г. до 31.12.2022 г., са установени публични общински вземания за Данък върху недвижимите имоти в размер на 559.37 лв. и за местна Такса битови отпадъци в размер на 2 983.30 лв. Относно претенцията за освобождаване по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ приходните органи са приели, че същото е неотнормируемо, тъй като имотът е частна собственост.

АУЗД е връчен на ръка на 03.01.2023 г. чрез лицензиран куриер „Български пощи“ ЕАД с обратна разписка ИД PS 1712 004ХКТ 6 и оспорен с жалба по административен ред вх.№ СФД23-ГР94-190 от 09.01.2023 г.

В срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК, вр. чл. 144, ал.1 от ДОПК, вр. чл. 4 и чл.9б от ЗМДТ, е постановено Решение № СФД23-РД28-78 от 01.03.2023 г. на директора на ДОП към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с което е потвърден издаденият АУЗД.

Решаващият орган е намерил за неприложимо основанието за освобождаване по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ, тъй като съгласно действащия общ устройствен план на [населено място], одобрен с Решение № 960 от 16.12.2009 г. на Министерски съвет, процесният поземлен имот попада в устройствена зона - жилищна зона с преобладаващо комплексно застрояване (Жк), съгласно т.2 от Приложението към чл.3, ал.2 от ЗУЗСО. Липсвали и данни за започната отчуждителна процедура за този поземлен имот.

В преписката липсват данни за съобщаване на Решение № СФД23-РД28-78 от 01.03.2023 г., поради което следва да се приеме, че жалба вх.№ ДМЛ23-ГР94-106/6/16.03.2023г. е подадена в срок, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.160, ал.2, вр.чл.144, ал.2 от ДОПК съдът констатира, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал.1 от ЗМДТ – служител в общинската администрация, заемащ длъжността старши инспектор в отдел „Общински приходи-Нови Искър“ към дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, оправомощен със Заповед №СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община /л.67 по делото/. Същият е в установената форма, при липса на данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно наличието на основание за освобождаване по чл.24, ал.1, т. 10 от ЗМДТ и основание за заплащане на услугите по чл.62 от ЗМДТ.

I. Относно ДНИ:

Данъкът е проява на териториалния суверенитет на държавата и именно поради това чл. 10, ал. 1 ЗМДТ сочи, че с ДНИ се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти. Дължимостта на данъка не зависи от ползването или неползването на подлежащия на облагане недвижим имот. Ползването не е елемент на фактическия данъчен състав за данък недвижими имоти. Именно това законодателят е посочил изрично в чл. 13 ЗМДТ - данъкът се заплаща независимо дали недвижимия имот се ползва или не. Единствената възможност задълженото по смисъла на чл. 11 ЗМДТ лице да не дължи данък върху недвижим имот е, ако имотът попада в някоя от лимитативно изброените от законодателя хипотези на чл. 24, ал. 1 ЗМДТ.

Жалбоподателят е декларирал основание за освобождаване по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ, според който се освобождават от данък парковете, спортните игрища, площадките и други подобни имоти за обществени нужди. У. израз „други подобни“ указва на неизчерпателност на изброяването, при което от съществено значение остава предназначението „за обществени нужди“.

Съдът не споделя становището, че предназначението на имота според подробния устройствен план е ирелевантно за данъчното облагане по ЗМДТ. Напротив, налице е изрично препращане в разпоредба на чл.10, ал.1 от ЗМДТ към чл.8, т.1 от ЗУТ, според който конкретното предназначение на поземлените имоти се определя с подробния устройствен план и може да бъде в урбанизирани територии или в отделни поземлени имоти извън тях - за жилищни, общественообслужващи, производствени, складови, курортни, вилни, спортни и развлекателни функции, за озеленени площи и озеленени връзки между тях и териториите за природозащита, за декоративни водни системи (каскади, плавателни канали и други), за движение и транспорт, включително за велосипедни алеи и за движение на хора с увреждания, за техническа инфраструктура, за специални обекти и други.

Съвместното тълкуване на двете норми (чл.10, ал.1 от ЗМДТ и чл.8, т.1 от ЗУТ) е показателно за привръзката между собствеността на конкретен недвижим имот,

неговото предназначение и дължимостта на данъка – с ДНИ се облагат само тези поземлени имоти, които са разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според ПУП имат предназначението по чл.8, т.1 от ЗУТ. Релевантното за конкретния случай предназначение на името е „за обществени нужди“, независимо, че същият не се намира извън строителните граници на населеното място.

Относно този релевантен въпрос съдът кредитира приета по делото съдебно-техническа експертиза (СТЕ), като компетентно изготвена и неоспорена от страните. От същата се установява, че според предвижданията на одобрения ПУП-ПРЗ, одобрен със Решение №549 по Протокол №45 от 29.07.2009г. на Столичен общински съвет, площта на поземления имот, с идентификатор 68134.4091.172, за който са начислени данък и ТБО се разпределя както следва:

1. Около 27 кв.м., отразени в жълт цвят на скицата към СТЕ, попада в отреждане за улична регулация, в [улица]. Тази част от процесния имот е включена в регистъра за отчуждаване на СО.

2. Около 1539 кв.м., отразени в син цвят на скицата към СТЕ, попадат в част от УПИ I -169 „за ЖС, ПГ и ТП“, с обща площ от 5429 кв.м. В частта от процесния имот, попадаща в УПИ I- 169 „за ЖС, ПГ и ТП“ няма предвидено застрояване, т.е. тази част се явява като прилежаща към бл. 208А на жк М. 2, [населено място]. Съгласно план за застрояване от 2009г. тази част от процесния имот е предвидена за:

- ок.122 кв.м. са прилежаща част към [жилищен адрес]

- ок. 55 кв.м. е предвидена за: „алея- пешеходна площ“, между бл. 208А и бл. 216“,

- а останалата част с площ от ок. 1362 кв.м. която е в зелен цвят, съгласно легендата е предвидена за „паркове и градини с публичен достъп“, т.е. да бъде част от зелената система на СО;

3. Около. 2909 кв.м., отразени в зелен цвят на скицата към СТЕ, попадат в част от УПИ II - за озеленяване с режим ТГО, т.е. за публична общинска собственост, която съгласно застроителния план от 2009г. е отредена за „паркове и градини с публичен достъп“, т.е. да бъде част от зелената система на СО (включен в регистъра за отчуждаване на СО).

4. Около 1640 кв.м., отразени в розов цвят на скицата на СТЕ, попадат в УПИ VIII-172.173 „за озеленяване и ПГ, която част се явява 1640/3394 идеални части от новообразувания съсобствен УПИ, между собственика на процесния имот с кадастрален идентификатор 68134.4091.172 и собствениците на имот с кадастрален идентификатор 68134.4091.173. Тази част от процесния имот е включена в регистъра за отчуждаване на СО.

5. Около 46 кв.м., отразени в светло зелен цвят на скицата към СТЕ, попадат в УПИ IV-169,176 „за ЖС, Спорт и ТП“ от кв.3, като съгласно застроителния план от 2009г. Тази част е предвидена за „алея- пешеходна площ“ до съществуващия в съседния имот трафопост.

В допълнение, в процесния имот експертът е установил следната техническа инфраструктура:

- Магистрален топлопровод (отразен с жълт цвят на скицата по-горе), стопанисван от „Топлофикация София“ ЕАД, изграден с две тръби Ф300 и три обслужващи шахти (камери) със спирателна арматура, обща дължина около 113 метра, пресичащ диагонално целия имот;

- Канализационен клон с обща дължина около 105 метра и три бетонови шахти;

- Електропровод високо напрежение ЮкВолта, с дължина около 73 метра, изпълнен с кабел 3x185mm²AL;
- Електропровод високо напрежение ЮкВолта, с дължина около 50 метра, изпълнен с 2 броя кабел 3x185mm²AL;
- Телефонни кабели с дължина ок. 44 м. е една шахта, пресичащ имота по средата.

Относно фактическото състояние на имота вещото лице отбелязва, че около 90% от имота е непроходима гора, през която има една черна пътека в североизточната му част. Малка част, ок. 10% в северозападната му част, в която също има множество дървета, е горе-долу проходима и има оформено междублоково пространство - поляна с окосена трева. Експертът определя фактическото ползване на имота като част от междублоково пространство и непроходима гора. Транспортен достъп до имота има единствено в северозападната му част, където част от него попада в уличната регулация и подлежи на отчуждаване. Достъпът в тази му част е от съществуваща вътрешно квартална улица, без име, като лицето в момента е ококол 4 метра.

В заключение, експертът е обобщил, че с изключение на частта, попадаща в УПИ УПИ VIII - 172, 173, отреден „за озеленяване и подземен гараж“ от кв.3, останалата част от имота е предвиден съгласно легендата в застроителния план за „паркове и градини с обществен достъп“ и „тротоари, пешеходни площи и алеи“. В частта от имота, попадаща в УПИ VIII - 172,173 „за озеленяване и подземен гараж“ от кв.3 има предвидено петно за застрояване на подземен гараж, но урегулирания поземлен имот е в съсобственост с ПИ 68134.4091.173 и няма данни за сключен Договор по смисъла на чл.15, ап.7 от ЗУТ. Според поясненията на вещото лице в о.с.з. на 11.10.2023 г. с оглед наличната в имота техническа инфраструктура, няма как в него да се осъществи застрояване.

Съгласно чл.61, ал.1-2 от ЗУТ в териториите на общините се устройват озеленени площи, обединени в зелена система, като средство за подобряване на микроклимата и хигиенните условия и за организиране на отдиha на населението. Основа на зелената система са озеленените площи, за широко обществено ползване, предназначени за трайно задоволяване на обществени потребности от национално или общинско значение - паркове, градини, улично озеленяване. Нормативната уредба е указание за предназначението на зелените площи, сред които и парковете, за широко обществено ползване, какъвто е смисълът на освобождаването по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ.

В идентичен смисъл е чл.10, ал.1 от Закона за устройството и застрояването на Столична община (ЗУЗСО) - зелената система е съвкупност от терените, предвидени в общия устройствен план и/или в подробен устройствен план за озеленени площи за широко обществено ползване за трайно задоволяване на обществените потребности. Съдът приема, че частичното отреждане на значителна част от процесния имот за „паркове и градини с публичен достъп“ е да бъде част от зелената система на СО по смисъла на чл.10, ал.2, т.2 и т.8 от ЗУЗСО - самостоятелни терени за локални градини и озеленяване и озеленени площи за широко обществено ползване в жилищните комплекси.

Разпоредбата на чл.62, ал.5 от ЗУТ предвижда, че когато в терените, определени за озеленени площи - публична собственост, попадат поземлени имоти - частна собственост, те се отчуждават по предвидения в закона ред. Т.е. уредено е императивно задължение за отчуждаване на терените, отредени за озеленяване, каквото е значителна част от отреждането на процесния имот. Законът урежда възможност да не се отчуждават имотите по ал. 5, когато подробните устройствени

планове за паркове и градини предвиждат изграждане или разполагане на обекти по ал. 7, т. 3 – 6, каквито обекти не се предвижда да се изграждат в процесния имот.

От заключението се установява, че части от процесния имот с идентификатор 68134.4091.172 са включени в регистъра на СО на имотите, подлежащи на отчуждаване: 27 кв.м. за улица (по т.1), 2909 кв.м. (по т.3) и 1640 кв.м. (по т.4).

Независимо, че 1362 кв.м. от имота, посочен в т.2, не попада в този регистър, то отреждането му за „паркове и градини с публичен достъп“, т.е. като част от зелената система на СО, предполага неговото отчуждаване съгласно чл.62, ал.5 от ЗУТ.

Дължим е извод, че значителна част от процесния имот (по т.2, 3 и т.4) е отредена за озеленяване, т.е. да бъде част от зелената система на СО, предназначена за широко обществено ползване и трайно задоволяване на обществените потребности, която част следва да бъде отчуждена съгласно чл.62, ал.5 от ЗУТ. Незначителна част от имота (по т.1) също е отредена за отчуждаване – 27 кв.м. за улица. Незначителна част от имота (по т.5) от 46 кв.м. е отредена за „алея- пешеходна площ“. Така относно всички коментирани части на процесния имот съдът приема, че е налице отреждане по ПУП с предназначение „за обществени нужди“, какъвто е смисълът на основанието за освобождаване по чл.24, ал.1, т.10 от ЗДМТ – за улица, за алея- пешеходна зона и за озеленяване, за „паркове и градини с публичен достъп“.

Съдът споделя особеното мнение, изразено в Решение № 10282 от 23.07.2014 г. по адм. д. № 568/2013 г., VII отд. на ВАС, според което:

„Буквалното прилагане на действащите правни норми (чл.11 и чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ) води до нарушаване на справедливото равновесие между изискванията на обществения интерес и правото на мирно ползване на собствеността по смисъла на чл. 1 от Допълнителния протокол на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Правата, които собственикът на имот, отреден с общия устройствен план за зелени площи има, са фактически сведени до такъв обем, че по никакъв начин не отговарят на съдържанието на правото на собственост, което чл. 17, ал. 1 от Конституцията гарантира - пълна юридическа и фактическа власт върху имота, както и на значението, което частната собственост има за гражданите и юридическите лица. В решение № 19 от 21.12.1993 г. по конституционно дело № 11/1993 г. К. съд казва: "За гражданите частната собственост е средство да удовлетворяват своите лични и на близките им потребности, но освен това им дава възможност да развиват и стопанска дейност, от която да извличат доходи. За юридическите лица частната собственост е условие за тяхната икономическа стабилност, за разрастване на тяхната дейност и за постигане на целите, за които са създадени."

Обезщетението, което собственикът на отреден за зелени площи имот има право да получи при отчуждаване на имота му действително е възмездяване за лишаването от право на собственост, но то не е обезщетение за пропуснати ползи и направени разходи за имот, чието ползване е сведено почти до голата собственост, а и няма правни гаранции, че това обезщетение изобщо ще бъде изплатено, тъй като само от преценката на Столична община зависи дали и кога да извърши отчуждаването.

Тези обстоятелства налагат да се установи точния смисъл на разпоредбата на чл. 13 ЗМДТ. Ползването на един имот е пряка функция на възможностите и желанията на собственика му съотнесени към устройствените и технически

изисквания. По принцип ползването на имота няма отношение към съдържанието на правната връзка между имота и собственика, която е основанието за дължимостта на данъка за разположен на територията на страната имот. Но когато ползването на имота е обусловено само и единствено от волята на държавата, която воля по никакъв начин не е могла да бъде предмет на съдебен контрол, когато обезщетението за неползването на имота е поставено в зависимост единствено от волята на държавата (в случая общината) в рамките на петнадесет години (разпоредбата на чл.208, ал.1 от ЗУТ е обявена за противоконституционна в частта "а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 - петнадесет години" с Р. № 14 от 2020 г. - ДВ, бр. 92 от 2020 г., бел. моя, но фактическото положение е идентично, тъй като значителни части от имота са включени в регистъра за отчуждаване, но реално не са отчуждени), когато дори няма предвиден законов механизъм за промяна на устройствения статус на имота след изтичане на този петнадесетгодишен срок и неизплащане на дължимото обезщетение (per argumentum a contrario от чл. 134, ал. 1 ЗУТ), когато в рамките на петнадесет години ползването на имота е сведено до едно имагинерно експлоатиране на зелени площи, то налагането на данък от същата тази държава (общината) нарушава справедливото равновесие между изискванията на обществения интерес и изискването да бъде защитено основно право на лицето“.

Според приетото в Решение № 1955 от 13.02.2018 г. по адм. д. № 6609/2017 г., I отд. на ВАС, нормата на чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ визира вече изградени и съществуващи обекти, а не имоти, които само са предназначени за изграждането на изброените обекти. От приетата по делото СТЕ се установява, че действащият ПУП на имота е от 2009 г. и имотът реално и фактически представлява междублоково пространство и непроходима гора. Т.е. не само установеното от експерта отреждане на части от имота, но и фактически съществуващият на място обект отговаря на основанието за освобождаване по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ – терени за обществени нужди.

По изложените съображения съдът приема, че по отношение на процесния имот е доказано основание по чл.24, ал.1, т.10 от ЗМДТ за освобождаване от задължението за заплащане на ДНИ, поради което в тази част обжалваният АУЗД следва да бъде отменен като незаконосъобразен – постановен при неправилно приложение на закона.

II. Относно ТБО:

Жалбоподателят не оспорва предоставянето на услугите по чл.62 и чл.66, ал.1 от ЗМДТ на територията на СО – район „М.“. Съдът приема за доказано тяхното реално осъществяване въз основа на доказателствата, изискани с искане рег. № ДМЛ22-ВК66-63/24.11.2022 г. до дирекция „Финанси“ при Столична община и получени писма от там рег. № СОА22-ВК66-14396/28.11.2022 г. Същите установяват начислени и изплатени разходи от бюджета на Столична община за услугите сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци, за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, както и за начислените и изплатени разходи от бюджета на СО за обезвреждането на битовите отпадъци в депа или други съоръжения. Няма спор, че имотът, за

които е определена ТБО, попада в границите на териториите на район М., в които е организирано от Столична община сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци съгласно издадените от кмета на общината заповеди на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ. Предоставянето на услугите по чл.62 и чл.66, ал.1 от ЗМДТ се установява от обобщени и одобрени двустранно от Столична община и фирмата-оператор съгласно подписаните Договори за обществена поръчка за 2022 г., издадени въз основа на тях фактури, комплектовани с Актове за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове натурални работи за 2022 г., от обобщени констативни протоколи за лятно почистване, реализирано чрез машинно и ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи, спирки на масов градски транспорт, пешеходни подлези, надлези и др., респективно на зимното почистване с машинни и ръчно снепочистване, олужване, обезпесъчаване и др., както и от ежедневни констативни протоколи за съответните месеци от установените години, в които е отразен за сектора в които е имота, какви конкретни дейности са извършвани по двата вида услуги и накрая фактурите издадени от обслужващата фирма-оператор.

Жалбоподателят се защитава с възражение, че имотът не генерира битови отпадъци по смисъла на легалното определение по пар.1, т.7 от ДР на ЗМДТ, според което "Битови отпадъци" са тези, които се получават в резултат на жизнената дейност на хората по домовете, дворните места, в административните, социалните и други обществени сгради. Към тях се приравняват и отпадъците от търговските обекти, занаятчийските дейности, предприятията, обектите за отдих и забавление, когато нямат характер на опасни отпадъци и в същото време тяхното количество или състав няма да попречи на третирането им съвместно с битовите".

Съобразно изводите на СТЕ, че около 90% от имота е непроходима гора и малка част от него, около 10%, в която също има множество дървета, е горе-долу проходима и има оформено междублоково пространство - поляна с окосена трева, съдът приема, че процесният имот не генерира отпадъци по смисъла на по пар.1, т.7 от ДР на ЗМДТ, доколкото в него не се осъществява никаква жизнената дейност на хората – обстоятелство, което безпротиворечиво се установява от снимките в експертизата.

Това обстоятелство е относимо единствено към услугата по чл.62, т.1 от ЗМДТ – за събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране. Действително, от доказателствата по делото се установява, че на безименна, вътрешна квартална улица, към която имотът има излаз от 4 кв.м., са разположени два броя контейнери в обем от 1100 литра. Съдът приема за релевантно описанието на СТЕ, според което тези контейнери са разположени в близост до бл.216 и бл.208А. Т.е. по отношение на тях съдът намира за основателно възражението на касатора, че тези съдове обслужват нуждите на живущите в блоковете лица.

Включването на процесния имот в границите на териториите на район М., в които е организирано от Столична община сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци съгласно издадените от кмета на общината заповеди на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ, не е достатъчно за дължимостта на ТБО за услугата по чл.62, т.1 от ЗМДТ. Следва реално да е доказано от ответника, че

тази услуга се предоставя по отношение на собствения за задълженото лице имот. В конкретния случай, при установеното фактическо състояние на процесния имот – установени от вещото лице налични едрогабаритни отпадъци, които видимо са там от години (л.339), съдът приема, че по отношение на имота реално не се предоставя услугата по чл.62, т.1 от ЗМДТ. По изложените съображения съдът намира, че жалбоподателят не дължи ТБО за услугата по чл.62, т.1 от ЗМДТ.

По отношение на другите две услуги по чл.62, т.2 и т.3 от ЗМДТ - услугите по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации, съдът приема, че те не са обвързани с конкретен имот. Целта на тяхното предоставяне обслужва интересите на населението на цялата община/район, свързани са с поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване и обезвреждането на отпадъците. Без значение за определяне на дължимата ТБО по отношение на тези два вида услуги е обстоятелството дали имотът генерира битови отпадъци и в какъв размер. В този смисъл са Решение № 10168 от 10.11.2022 г. по адм. д. № 5967/2022 г., VIII отд. на ВАС: Съобразно нормата на чл. 71 ЗМДТ релевантно за дължимостта на таксата за обезвреждане на твърди битови отпадъци в депа или други съоръжения не е ползването на имотите през текущата година, а тяхната принадлежност към територията, в която тази услуга се извършва и установеното наличие на депо за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци на територията на Общината, а относно таксата за поддържане на чистотата е претиране на услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване от общината, което в случая се доказва.

Също и Решение № 11320 от 08.12.2022 г. по адм. д. № 1976/2022 г., I отд. на ВАС: Таксата е дължима на общината за поддръжка чистота на териториите посочени в чл. 66, ал. 1, т. 3 ЗМДТ - уличните платна, площадите, алеите, парковете. Законът не поставя изискване поддържането на чистотата да се извършва непременно на улицата, на която се намират имотите, а касае поддържането на чистотата на цялото населено място.

Последното е необходимо в защита на обществения интерес от поддържане на необходимата за живота и здравето на всички живущи в общината хигиена. Не се твърдят и не се установяват основанията по чл.71 от ЗМДТ, според които не се събира такса за:

1. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, за имоти, които попадат в райони, в които тези услуги не се предоставят от общината;
2. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, когато имотът е незастроен или не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по чл. 9, от задълженото лице до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота;
3. услугата по чл. 62, т. 1, когато задължените лица са сключили договор за обслужване с лица, получили регистрационен документ по Закона за управление на отпадъците за събиране и транспортиране на битовите отпадъци до съответните съоръжения и инсталации, и са декларирали по ред,

определен с наредбата по чл. 9, това обстоятелство до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота.

Ето защо и при доказана в настоящия случай престация на услугите по чл.62, т.2 и т.3 от ЗМДТ, са налице предпоставките за начисляване на суми за ТБО в тежест на собственика на недвижимите имоти.

Жалбоподателят поддържа нарушение на принципа по чл.67, ал.1 от ЗМДТ, според който размерът на ТБО за всяко задължено лице се определя за календарна година при спазване на принципа за понасяне на разходите от причинителя или притежателя на отпадъците. Съдът намира, че следва да се държи сметка за систематичното място на разпоредбата и начина ѝ на приложение, уточнен в следващите норми на чл.67, ал.3-5 от ЗМДТ, според които размерът на таксата за единица основа се определя в левове за всяка календарна година и се приема с решението на общинския съвет по чл. 66, ал. 3, т. 2 за одобряване на план-сметката. Количеството битови отпадъци е водеща основа за определяне на размера на таксата за битови отпадъци. Общинският съвет може да приеме основа или основи, различни от посочената в ал. 4, при условие че съществуват обективни обстоятелства, възпрепятстващи прилагането ѝ.

Приетият от Столичен общински съвет по силата на законовата делегация на чл.9 от ЗМДТ подзаконов нормативен акт – Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), не е в противоречие с принципните законови положения, а урежда реда и начина за предоставяне на услугите.

По силата на чл.22 от НОАМТЦУПСО такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя:

1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване;
2. чрез пряко договаряне;
3. пропорционално в промили.

Т.е. съобразно подзаконовия нормативен акт водещо е изискването за определяне на ТБО според количеството на битовите отпадъци в съответствие с чл.67, ал.1 и ал.4 от ЗМДТ. За да може да се приложи това правило и съгласно чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО за определяне на ТБО за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване по реда на чл. 22, т. 1, предприятията следва да подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност" *декларация по образец* (Декларация № 1) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. За новопридобити имоти срокът е по чл.25, ал.1 от НОАМТЦУПСО - 7 дневен срок от декларирането на имотите по реда и в срока по чл. 14 от ЗМДТ.

Не е спорно, че за процесния имот не са подадени декларации по чл.23, ал.1 и чл.24, ал.1 от НОАМТЦУПСО - за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината или за пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. За тези случаи и съгласно чл.26, ал.1 от наредбата ТБО се

определя пропорционално в промили на база отчетната стойност на имотите. Съгласно т.3 от Решение на СОС № 809 от 16.12.2021 г. за приемане на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване и определяне на размер на таксата за битови отпадъци за жилищни и нежилищни имоти на предприятия и граждани: по чл.26 от наредбата – размерът на ТБО за нежилищни имоти на предприятия е 10,00 ‰ върху отчетната стойност на имотите. Разпределението е, както следва:

- 3,10 ‰ за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци;
- 2.60 ‰ за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци;
- 4.30 ‰ за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

В конкретния случай, при отчетна стойност на имота от 596 659.16 лв. приходните органи са установили обща главница на задължението за ТБО за периода от 01.07. до 31.12.2022 г. в размер на 2983.30 лв. (10,00 ‰ върху отчетната стойност на имотите). От тази стойност 3,10 ‰ са за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци по чл.62, т.1 от ЗМДТ, за която не се дължи ТБО, или главница на стойност 924.82 лв., за която сума АУЗД следва да бъде отменен. На нея се припадат 13.24 лв. лихва за забава. П. се част за другите две услуги по чл.62, т.2 и т.3 от ЗМДТ е общо 6.90 ‰, което се равнява на 2058.48 лв. главница и припадаща се част от лихвата за забава в размер на 29.48 лв., за които суми АУЗД следва да бъде потвърден, респ. оспорването му – отхвърлено.

Изложеното обуславя отмяна на АУЗД са сумата от 1505.51 лв., респ. потвърждаването му за сумата от 2087.96 лв. При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК разноски се дължат и на двете страна по спора. Жалбоподателят не претендира разноски. На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 508.80 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, Първо отделение, 69-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Петрико“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, Акт за установяване на задължения по декларация рег. № ДМЛ22-ГР94-106-(5) от 23.12.2022 г. на орган по приходите на длъжност „старши инспектор“ в отдел “Общински приходи - М.” при дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение № СФД23-РД28-78 от 01.03.2023 г. на директора на ДОП към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, в частта относно установено за периода от 01.07.2022 г. до 31.12.2022 г. задължение за ДНИ в размер на 559.37 лв. главница и 8.08 лв. лихва за забава и в частта на установено задължение за ТБО за услугата по чл.62, т.1 от ЗМДТ в размер на 924.82 лв. главница и 13.24 лв. лихва за забава, или общо за сума в размер на **1505.51 лв.**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Петрико“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на

управление [населено място], [улица], ет.4, срещу Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) рег. № ДМЛ22-ГР94-106-(5) от 23.12.2022 г. на орган по приходите на длъжност „старши инспектор“ в отдел “Общински приходи - М.” при дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение № СФД23-РД28-78 от 01.03.2023 г. на директора на ДОП към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, в частта за определената ТБО за периода от 01.07.2022 г. до 31.12.2022 г. за услугите по чл.62, т.2 и т.3 от ЗМДТ **общо в размер на 2087.96 лв.**, от които 2058.48 лв. главница и 29.48 лв. лихва за забава.

ОСЪЖДА „Петрико“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 508.80 лв. съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: